

Ordføreren: Det skal glæde mig uhyre meget, naar det ærede Medlem vil tiltræde vor Mening om, at det er umuligt at faae en tilfredsstillende Pensionslov, saalænge det nuværende Ministerium bestaar. Jeg haabde mindst ventet, at han vilde give os den Anerkjendelse, at han vilde gaa med til en Udtalelse af denne Natur, men saameget des bedre, saameget mere vil det fremgaa for Folket, at ogsaa der tør man ikke vente en tilfredsstillende Løsning af Spørgsmaalet, saalænge dette Ministerium bestaar. Det ærede Medlem har en særdeles Gave til at kunne faae udtalt som sine Modstanderes Mening, hvad der slet ikke berettiget kan tillægges dem. Den ærede Taler gjorde gjældende, at vi ikke engang skulde kunne tilfredsstille os selv; thi hver Gang Loven mødte Modstand, sagde vi, at vi vilde „finde paa“ noget Nyt. Det er den Velvillie, den ærede Taler altid viser imod os, at han lægger os Ord i Munden som dem, at vi ville „finde paa“ noget Nyt. Hvorvidt det er passende, eller han selv finder det passende, paa denne Maade at lægge slige Ytringer i sine Modstanderes Mund, skal jeg overlade til han selv at bedømme. Det ærede Medlem har villet søge Hindringen for denne Lovs Fremme i en tilfredsstillende Skikkelse hos Landstinget, og vilde have givet dette et Udtryk i Dagsordenen, dersom han havde faaet Tid til at skrive et Ændringsforslag. Der er han i Modsetning til Udvalgets Flertal; thi Udvalgets Flertal tror ingenlunde, at det vilde være ugjort at faae en Pensionslov i en tilfredsstillende Skikkelse vedtagen ogsaa i Landstinget, naar Ministeriet gik med til et saadant Lovforslag. Det er netop vor Tro, at den første og væsentligste Hindring, maaste den eneste, ligger i Ministeriet. Vi gaa ud fra, at naar et Ministerium kom ind til Landstinget med en Pensionslov, der er vedtagen af Folketingsflertal, og sagde: Dette kan jeg tiltræde, og jeg vil anbefale det høje Thing at tiltræde det, saafremt Deres Overbevisning ikke absolut skulde forhindre det, saa tro vi, at vi kunde faae Landstinget med. Det kunde forandre enkelte Ting, gjøre enkelte Forandringer, som vi kunde gaa ind paa, og det Hele vilde kunne fremmes mellem begge Thing, naar ikke den absolute Hindring, det nuværende Ministerium, stod veien. Det er den Stranke, over hvilken Lovforslagene fra det ene Thing til det andet ikke kunne gjøre det store Spring; denne Stranke er for høi, og derfor er det, at vi ikke kunne faae Landstinget med, medens vi tro, at vi under andre Forhold meget let kunne faae det med. Dersom det ærede Medlem havde stillet det af han antydede Ændringsforslag, maatte jeg paa Flertallets Vegne have fraraadet det; thi vor egentlige Grund er den, der her er udtalt, og den kunne vi ikke fravige. Hvad overhovedet angaar den Udtalelse, at vi ikke kunne tilfredsstille os selv, da er det igjen en af de sædvanlige velvillige Udtalelser fra det

ærede Medlems Side. Vi have udtalt saa klart som noget, og jeg udtalte det særdeles klart under Sagens 1ste Behandling, at naar vi troede at maatte i flere Punkter skjærpe dette Udlaft, hvis vi skulde have vor virkelige Mening frem, var det kun, fordi vi faae, at Regjeringen var bestemt imod Forslaget i den Skikkelse, hvori vi havde indbragt det, og jeg udtalte udtrykkelig, at vi havde indbragt det i saa moderat en Skikkelse, at vi haabede, at den nye Finanzminister vilde kunne gaa med dertil med nogle Ændringer i Et og Andet — det er jo altid underforstaaet. Men efterat Ministeren havde sagt, at han stod paa samme Standpunkt som hans Forgjænger ligeoverfor denne Lov, erklærede jeg, at det vilde være rigtigt at bringe Loven i en for os bedre Skikkelse, saa at den kunde faae det Indhold, som vi — naar det alene berøede paa os — troede, at en Pensionslov burde have, medens vi for at vinde Regjeringen og den anden Del af Lovgivningsmagtens Tilslutning tidligere havde været mere moderat. Naar dette nu er forklaret saa tydelig, kan jeg ikke forstaa, hvorledes det ærede Medlem kan komme til at sige, at vi ikke kunne tilfredsstille os selv; men det ligger i hans uhyre Velvillie ligeoverfor os. Ligeoverfor det ærede Mindretal skal jeg blot sige, at han vil kunne se, at naar man havde sagt „det nuværende Lovforslag“, og der følger noget hurtigt derefter „det nuværende Ministerium“, saa er denne Udeladelse kun en simpel Sprogforbedring, som ikke forandrer det Mindste i Meningen, og det vilde gjøre mig ondt, at den er slet, dersom vi kunde have faaet det ærede Medlem med ved at sætte „nuværende“ paa det første Sted. Havde dette været Betingelsen, vilde jeg med stor Fornøjelse, uagtet det var blevet et daarligere Sprog, have gjort dette for at faa det ærede Mindretal med; men han vil indrømme, at Meningen ikke i fjerneste Maade er forandret derved, at Ordet „nuværende“ paa det første Sted er gaaet ud.

Aufhjør: Det var netop imod den tidligere Redaktion, at min Motivering var rettet, men ikke imod den nuværende.

Minestad: Ja, det gjør mig ondt, at den ærede Ordfører ved den Tone, hvori hans Foredrag blev holdt, viste, at han ikke paaskjønede den Velvillie, som han i Øvrigt erkjendte var gaaet igjennem mit Foredrag, navnlig derved, at jeg vilde stemme for det foreliggende Forslag. Hvad selve Spørgsmaalet angaar om det Ændringsforslag at sætte „Landstinget og“ ind i Forslaget, da er dette Forslag jo ikke kommet til at foreligge, saa Diskussionen derom er forsaavidt ikke heldig; men jeg maa tilstaa, at jeg har bedre Tanker om det andet Thing, end det ærede Medlem synes at have, naar han mente, at Landstinget skulde indtage en saa uselvstændig Stilling,